

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 12. De alijs documentis sublimissimæ perfectionis, quæ illi Deus
dedit, de solidis, & heroicis affectibus, quibus obtinetur æterna gloria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

illam reverenter, posuitq; ad meum col-
lum, trina circumvolutione, erat enim
magna, in memoriam Sanctissimæ Trini-
tatis. Deinde me duxerunt ad conspe-
ctum Divinæ Majestatis, ubi me allocutæ
sunt tres Divinæ Personæ, quasi unâ eâ-
demq; voce, & vocando me de nomine,
dixit: Marina, aspice donum, quod tibi
dedi, quid mihi pro illo dabis? Ego re-
spondi: Mi Domine, non habeo quod
dem, quia sum pauper creatura tua; Si
tamen totus mundus esset meus, totum
tibi darem. Tunc mihi Dominus dedit
extraordinarium lumen, ut cognoscerem
totum mundum, ipsiusq; divitias & regna,
dicendo mihi: Vidēsne illum hic? ego ti-
bi illum do, tanquam tuum, tuæq; disposi-
tioni committo (id quod dicebat tam se-
riò, ut mihi videretur totus esse meus, me-
que esse ipsius Dominam:) dabisne nunc
mihi illum? Ego respondi: omnino, Do-
mine, dono tibi illum, & meipsam, me-
amq; voluntatem, fac de me, quod volue-
ris. Dominus autem mihi respondit: Plu-
rimùm mihi hac in re placuisti, maximè
verò, quòd mihi tradideris tuam volunta-

tem. Vidi subito, me habere stellas splen-
didissimas in meis manibus & pectore, in
pedibus autem signa quædam nigra in
carbonis, & pulveris carbonarij. Ego ne-
sciebam, quid hoc significaret. Aliquantò
autem post, intellexi illa signa nigra in pe-
dibus, mihi fuisse data, ut ea aspiciens,
quando mihi viderem exhiberi aliquem
favorem, me humiliarem, ac scirem, illud
solum esse meum, cætera verò DEI.

Intellexi præterea, in his visionibus il-
luminata à DEO, modum, quo ordinariè
Divina Majestas dat Divinas inspirationes
hominibus, quia in primis ab ipsius Maje-
state aliquid inspiratur Angelis, & ab illis
homini. Sanctus autem Angelus Custos
solicitat eam inspirationem, ac deinde
DEUS præbet suum efficacium auxilium, tra-
ctimq; homo consentit illi Divinæ inspira-
tioni: aliàs autem hæc omnia DEUS fa-
cit per se ipsum, licet prius illud sit
ordinarium.

CAPUT XII.

De alijs documentis sublimissimæ perfectionis,
quæ illi DEUS dedit, de solidis, & heroicis affectibus,
quibus obtinetur æterna gloria.

§. I.

Quomodo DEUS cognoscat
nostros affectus.

DUM aliquando manè
agerem cum DEO,
vidererq; mihi, cum
magna mea confusi-
one, coram ipso com-
parere, sine affecti-
bus, quos me oportet
habere, sine reverentia & amore, aliis-
que ejusmodi; dixi ad DEUM, magno

cum dolore: verè, mi Domine, ego coram
te compareo, ac si compareret aliquod ju-
mentum, coram magno Rege, absq; illa
apprehensione, vel cognitione illius, in
cujus versaretur conspectu: hoc unum
mea anima, ex toto corde, & intimè optat,
ut semper versetur in tuo conspectu, &
coram te, cum omnibus illis ardentibus,
incensis desiderijs, quæ tu à me requiris,
reverentiæ, fidei, amoris & confidentiæ,
ac resignationis, cæterisq; omnibus, quæ
tibi placerent: hoc mea anima summe
desiderat, ac vult. Cùm id dixissem DEO,
respondit mihi Divina Majestas: Anima
mea

mea, omnia, quæ intemè & feruenter desideras, video, & in illis desigo meum obtutum, iisdemq; acquiesco, & sum contentus, licet tibi videaris, quoad ea, quæ magis patent, & non sunt adeò interna, esse tam tepida, quàm dicis, & sicut conqueris: mei enim oculi, ac mens Divina semper respicit secretiora animæ, ubi sita est firma ipsius voluntas, & intima ejusdem desideria, ac veri affectus. Si bona sit, & profundè fixa, benèq; culta hæc radix; id quod patet, estque extrinsecum hujus arboris seu plantæ, non est tantoperè curandum, semper enim nihilominus proferet bonum fructum. Hoc est, quod ego magis respicio, quòdq; mihi satisfacit: sicut sapiens hortulanus, qui semper considerat ac respicit radicem arboris, seu plantæ, quam curat, habetque sibi commissam, præcipuè illam colit, quia certus est, arbo-rem, quamdiu perseveraverit ibi ipsius vigor, firmiterque terræ inhæserit illa radix, producturam suum fructum bonum & copiosum. Tunc mea anima dixit Domino: Mi Domine, quod dicis de ista radice & hortulano, certum est, sed ego nunquam video fructum hujus plantæ, & meæ animæ, quam tu creavisti & excoluisti tot gratijs; nescio, utrùm id non proveniat ex mala radice. Ad hoc respondit Dominus, ac dixit. Noli sic loqui, Anima, quia id non bene intelligis. Nunquam arbusculæ, vel plantæ sciunt, aut intelligunt, proferantne fructum, an non, neque, sitne is exiguus vel copiosus: sed hortulanus, qui omnia novit, & percipit, videt florem, & agnoscit fructum, recreaturq; ipso, & illum decerpit, capitq; ex eo commodum, quia ipsum comparavit suo labore: Ita se habet, sicut ista arbuscula, à qua dixi non agnoscere proprium fructum, hoc genus animarum, atq; ego non aliter facio, quàm iste sapiens hortulanus, qui illum agnoscit & decerpit, eòq; delectatur. Summum erat solatium, quod mea anima cepit, ex his tam divinis verbis, quæ ei DEUS ipsius dixerat, & vehementer stupens illi dixi: Mi DEUS, & Dilecte animæ meæ, quàm admirabiliter ac divi-

nè scis loqui, & loqueris? Benedictus sis in æternum millies millenis vicibus.

§. II.

Manifestat illi, æstimari in cœlesti gloria, bonos affectus & opera.

ALia vice præcepit DEUS sanctis Angelis, meis, Dominis, ut me ducerent ad cœlestem Jerosolymam. Vestiverunt me priùs quàm splendidissimè, pretioso quodam pallio, suo more, & duxerunt per quandam planissimam, & amantissimam viam; flabat suavis ventulus, quo recreabar; splendebat sol, absq; ulla molestia, illuminabat non urendo, neq; calefaciendo: ascendebam sursum paulatim, quàm lentissimè, & quidam sancti Angeli me præcedebant, conspergentes viam multis herbis, & floribus odoriferis, fragrantissimis. Postquam perveni ad cœlestem patriam, constituerunt me coram Majestate DEI Domini nostri, Trini, & Unius; Suscepitq; me Dominus peramanter, dicendo mihi: Bene veneris, Anima, ad hanc cœlestem patriam, Angeli mei, accipite istam Animam, ducite illam, ut lustret Civitatem, & bona, quæ in ea reperiuntur. Perge, Anima, dixit mihi, recreate, & quiesce, fruire eo, quod visu dignum est in Cœlo. Duxerunt me, & primum, quod mihi ostenderunt, fuit cumulus suavissimè olentium, ac pulcherrimorum florum, ut me ipsius aspectus in magnam raperet admirationem. Venit autem quidam Angelus ferens baculum, commovitque flores, & revolvit cumulum, ex quo prodixit maximus, & suavissimus odor, ac fragrantia tam grata, ut repleverit totam cœlestem Aulam, me verò confortaverit, summèq; recreaverit. Inde me duxerunt ulteriùs, ostenderuntq; mihi maximum acervum gemmarum, inæstimabilis valoris, atq; Angelus revolvit baculo acervum, & profilièrunt ex gemmis, quidam Divini splendores, ac tam insolita claritas, ut illuminaret, non minùs, quàm mille soles, cœlestem Aulam. Duxerunt me adhuc
M m m m ulterius,

ulterius, & exhibuerunt mihi congeriem flammaram Divini ignis, qui non comburendo urebat, illuminabat, recreabat, ac emittebat ex se maximos splendores, suavemq; claritatem, obstupui videns talia mysteria, & fui attonita: Dominus autem mihi dignatus est illa statim declarare dicendo: Ecce Anima, ille cumulus florum, quem vidisti, significat ardentia desideria, meorum fervorum, ac amicorum, viventium in mundo, & quia in eorum oculis, ipsorumq; judicio, sunt exigua, ac persæpe habentur, non æstimant illa; in conspectu tamen meo sunt, sicut montes florum suavissimè olentium, & magni pretij coram me: vos ea non curatis, ego verò æstimo, & magni facio. Acervus gemmarum significat quædam bona opera ordinaria, & progressus, quos facitis in meo servitio, quæ, opinione vestrà, sunt exigui valoris, & eò quòd sint valde frequentia, non æstimatis illa, in oculis verò meis sunt gemmæ magni valoris & splendoris. Congeries autem ignis significat affectus amoris, quos mei servi identidem iterant, quosque parvi penditis, eò quòd vobis videantur esse exigui, cum tamen in conspectu meo sint magni momenti ac pretij. Cepi summum solatium ex cognitione harum Divinarum veritatum, ac Divinæ bonitatis, quæ tantopere æstimat exiguitatem nostrorum operum. Postea me duxerunt mei Domini ad conspectum DEI, ad eum locum, in quo ipsum prius videram, ibiq; mihi eadem Majestas contulit magnam cognitionem suæ Divinitatis, ac Divini Esse, ubi frui sum tantis bonis, ut non possint explicari, neq; exprimi verbis.

Inde me duxerunt ad quoddam elegans palatium, quod erat, ut sic loquar, quædam separata habitatio illius felicitatis, situm tamen intra ipsam, & incolebatur à sacratissima Humanitate JESU Christi, Domini nostri. Ibi verò mihi fuerunt ostensa merita, dignitas, ac Majestas JESU Christi Domini nostri, ut est homo, quo spectaculo mea anima mirabiliter fuit consternata, & obstupefacta: sed etiam si essent tam admiranda, quæ co-

gnovi, duxerunt me inde altius, ad aliam cognitionem multò majorem, Naturæ Divinæ Christi JESU, Domini nostri, simul ac humanæ, atque hic fui absorpta, adeoq; mihi crepta, ut penitus me perderim in illa Divina caligine: quæ cognitio superavit universas, quas mihi Divina Majestas de se ipsa dedit, per omnem vitam meam.

§. III.

Docet illam, dolores, conjunctos solido affectui, præstare, toleratis cum gustu sensibili.

DUm esse vehementer afflicta à meo continuis doloribus, vidi quosdam sanctos Angelos, diversos ab ordinariis, qui mecum manent, deambulantes per quoddam pratum, plenum elegantissimis, pulcherrimis, & suavissimè olentibus floribus, valde demissis & parvis, quos deambulando conculcabant: atque cum spaciantes pervenissent ad locum ejusdem prati, in quo erant aliæ herbæ, ut apparebat, exigui valoris, & contemptibiles, altiores tamen & erectiores, tangebant illas manibus, quasi vellent frui grato illarum & suavi odore, ac deinde admovebant minus ad faciem, sicut hic consuevimus ficere. Id videndo dicebam intra me: videant, quæso, mei Domini, quomodo conculcent pulchros & elegantes flores, alias autem herbæ, quæ nullius sunt momenti, contrectent manibus. Sancti Angeli se verterunt, & appropinquaverunt mihi, dixeruntq;: Quod vidisti, contigit in te, & Dominus tibi id voluit significare, exhibendo tibi istud mysterium. Noveris, dolores, quos pateris, & afflictiones, quas sustines in præsentis statu, licet cum lamentis naturæ, esse coram DEO instar illarum altarum herbarum, quæ videntur deformes tuis oculis, coram DEO autem ac nobis sunt magnæ æstimationis ac valoris, multoq; meliores illis, quas conculcamos, quæ licet sint bonæ, non sunt tamen adeò perfectæ, & significant afflictiones, quas fuisti passâ in alio statu, cum-

do habebas sensibiles gustus, inter patiendum. Esto bono animo, & excita te, ad patiendum amore DEI.

§. IV.

Quomodo fecernendi sint boni affectus, & opera.

COgitans quodā die (6. Aprilis 1623) quam essem mala, ut existimarem, me esse pessimam creaturam totius mundi, nec reperiri in me quidquam boni, nisi quod DEUS mihi confert de suo; vidi quendam Sanctum Angelum cum cribro in manibus, pleno gemmis, & pretiosis lapidibus, quos ad solem diutissimè cribabat, & decidebant ad terram quædam minimæ paleæ, instar atomorum. Eo conspecto, dixi intra me: DEUS me iuvat! quàm est bona mea imaginatio? Id mihi apparet, quia videre soleo Angelos, quos habeo, & res insolitas. Averti me ibipso

videndo, amovens oculos, & repugnans ultra quatuor horas, etiamsi per intervalla illum coacta fuerim intueri. Non potui non attendere, quia Dominus me ad id adegit. Vidi igitur illum Angelum, allucente eo Divino Sole, qui erat ipse DEUS, cribrantem eas gemmas. Et dixit conversus ad me: Soror, istæ gemmæ, & lapides pretiosi, quos hîc vides, sunt tua opera, quæ peragis, & tui affectus, opinione tuâ, exigui. In lumine autem istius Divini Solis, & coram DEO sunt gemmæ pretiosissimæ, & magni valoris: atomi verò, quos vides decedentes ad terram, sunt minimæ paleæ quarundam imperfectiorum, illis adnexarum, quæ in DEI præsentia, ac Divinæ claritatis consumuntur.

Atque hoc est, quod tibi DEUS voluit indicare per id, quod vidisti.

✠ * + * ✠
* ✠ *

CAPUT XIII.

Quomodo DEUS, circa postremos ipsius vitæ annos, designaverit alios quatuor Angelos, ut occultè adessent in ejus cubiculo, qui se interdum manifestabant, mirabiliter representando varia mysteria.

UM DEUS multiplicaret gratias, quibus cumulabat suam famulam, deputabat etiam novos Angelos, quorum, in illis ipsi conferendis, uteretur operâ, atq. postremis annis, quibus ego cum illa egi (& qui spectatâ ejus ætate esse videntur proximi extremo ipsius senio) ut dictum est in primo libro, datos nempe ipsi fuisse, dum esset quadraginta quinq. annorum vigesimâ secundâ Octobris, quatuor angelos, illi assignavit alios quatuor, qui eam miris modis distrahebant, ipsiq. manifestabant magna mysteria, unâq. munera, quibus oc-

cupantur in obsequio, quod exhibent Electis, quæ referentur ordine, quo contigerunt.

§. I.

ULtra quindecim jam dies DEUS objicit meis oculis, simul quatuor suos Angelos, qui plerumq. omnibus his diebus manserunt in meo cubiculo, apud unum angulum meilecti. Non video illos ordinariè, sed aliquoties intra diem, quando DEO placet, quia non sunt, sicut alij quinque Angeli, qui mihi ordinariè assistunt: Nam hos video, dum volo.

Quando illos primâ vice conspexi, interrogavi ipsos: Domini, quid hîc agunt? quid volunt? Et illi mihi peramanter respond-